

sergi

Acele etmeyenlerin hikâyesi

OG Gallery, sanatçı Zeynep Solakoğlu'nun galeriyle ilk kişisel sergisi olan Late Bloomer'ı sanatseverlerle buluşturdu. Sanatçı sergiyi gecikmenin değil kendi zamana sadık kalmanın masalı olarak kurguluyor. Doğada geç kalmak diye bir kavram yoktur; yalnızca kendi ritmi, döngüsü ve kurallarıyla işleyen zaman vardır.

Modern dünyanın "late blooming" olarak adlandırdığı anlatı ise insanın bu doğal ritimden kopuşuyla şekillenir; zamanı evlere ayıran, karşılaştırmalar üzerinden ilerleyen ve rekabet ile mükâfat etrafında kurulan düzen

arzusunu gözler önüne serer.

Solakoğlu, "Late Bloomer"da bu mantığa karşı durarak her varlığın, her dönüşümün ve her hikâyenin kendi zamanında açıldığını hatırlatan bir masal sunuyor.

Yani Late Bloomer acele etmeyen dünyaların sergisi. Sergide yer alan işler, sanatçının zaman içinde kurduğu evrenin farklı evrelerini tasır: pastel ve oyunbaz dışavurumlar, içe çekilerek derinleşen world-building süreçleri ve kaosla şekillenen dönüşüm anları. Sergi 14 Mart'a kadar ziyaret edilebilir.

BEYAZIT ÖZTÜRK'TEN UNUTULAN EŞYALARIN HATIRLANAN HİKÂYESİ

'Heykel çok özlediğim bir dostumdu'

Beyazıt Öztürk, İstanbul Havalimanı'nda unutulmuş eşyaları sanatla hatırlıyor ve hatırlatıyor. Bekleyişi, hafızayı ve yarım kalan hikâyeleri İGA ART'ta bir araya getiren sanatçı "Heykel çok özlediğim bir dostumdu, beni tanımayanların da gelip bakacağı bir iş oldu. Bu da beni normalleştiriyor ve popüleriteden arındırıyor" diyor

'Artık bu taraflarda geziniyorum'

■ **Serginin lezzetini aldınız diye düşünüyorum. Sırada ne var? Yeni heykel-sergi hazırlıkları başladı mı?**

Bu işin düşünme aşaması da çok uzun ve keyifli... Üretken ve bereketli, niş bir konu bulduğumda üzerine gideceğim. Düşünürken bunu yaparım diyemiyorum çünkü belki bu değildir. Sadece heykel değil, sulu boya da çalışıyorum. Ressam dostlarımla buluşuyorum, ders alıyorum, eksiklerimi gideriyorum. Artık işin içindeyim, bu taraflarda geziniyorum diyebilirim.

Seray Şahinler

Beyazıt Öztürk olmasaydı Türkiye'nin televizyon serüveni renksiz olurdu ama eğer heykel olmasaydı, Öztürk'ün sanat yolculuğu da eksik kalırdı. Beyaz Show ile ekranlarda kendine özgü, sıcak ve samimi bir dil kuran Beyazıt Öztürk'ün, Anadolu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde aldığı seramik-heykel eğitimi, yıllar sonra yeniden hayat buldu. İstanbul Havalimanı'nın kültür ve sanatla kesişen durağı İGA ART'ta izleyiciyle buluşan "Sey(ler)-Havalimanında Unutulan Eşyalar" sergisi, sanatçının eşyayı bir hatıraya, anıyı ise güçlü bir imgeye dönüştürdüğü anlatı sunuyor. Valiz konveyörünün yarattığı o tanıdık bekleyiştten yola çıkan sergi, alanda unutulmuş eşyaların sessizce bize fısıldadıklarını hatırlatıyor. Biz de Beyazıt Öztürk ile hem serginin ardındaki hikâyeyi hem de sanattaki yeni heyecanını konuştuk...

■ **Heykel ile yıllar sonra yeniden buluştunuz. Yıllar sonra eski bir dostla buluşmuş hissi yaşıtıyor olmalı. Nasıl bir yolculuk oldu?**

Heykel benim çok özlediğim bir dostum diyebilirim. Çünkü yarım bıraktığımız bir hikâyemiz vardı. Sonrasında televizyon benim için baskın bir alan oldu; birini tercih etmek zorunda kaldım, televizyona devam ettim. Uzun yıllar heykele ara vermiş olmanın bana kattığı çok fazla şey olmuş. Yeniden başladığımda bir acemilik yerine içimden taşanların daha

fazla olduğunu gördüm.

■ **Televizyon oldukça hareketli, sohbet odaklı, tüm Türkiye ile konuştuğunuz bir yer. Heykelde ise eserinize baş başasınız: Daha sakin, sessiz, kendinizi dinlediğiniz bir alan. Size nasıl hissettirdi?**

Evet çalışırken bunu çok hissettirdi; konuşmadan anlatmayı özlemişim. Televizyonda yıllardır soru soran, konu açan biriydim ama heykel için bu kadar çok konuşmaya gerek kalmadan, fikrin imbikten süzölmüş hâlini ortaya koymak, karşıdakıyla "bundan ne anlıyoruz" sorusunu birlikte sormak çok tatmin edici ve keyifliydi. Heykele her çarpanandan yeni bir ses geliyor; bu sesler ahenkli ve rengârenk. Ama sessizliğin de bir sesi var ve bunu özlemişim.

■ **Hem konveyör heykeli hem İGA ART sergi alanında birer enstalasyona dönüşen eşyalar çok fazla duyguyu taşıyor. Eşyanın sizdeki yeri neydi?**

Benim çıkış noktam aslında eşyalardı; konveyör sonradan projeye eklendi. Eşya benim için çok kıymetli, çünkü o da konuşmadan anlatır. Tıpkı koku gibi, hafızada yer eder. Konveyörün bulunduğu alan bir bekleme yeri. Oraya gelen insanların uyuması, kalkması; heykelin üzerine ya da kenarına bıraktıkları eşyalarla mekânın her gün bambaşka bir renge bürünmesi... İstedikim de biraz buydu. Dünyanın her yerinden gelen insanların ortak bir alanda buluşması, orada

"Sey" heykeli daimi olarak ziyaret edilebilecek, "Seyler" sergisi ise nisan ayına kadar yolculuğuna devam edecek.

ekstra bir kader daha yaşayıp bazı eşyaları unutmaması. Depoya, "sanatsal bir şey yapayım" düşüncesiyle giriyorsunuz ama içeride yan yana dizilen şeyler zaten kendi kendine oluşmuş. Japon bir mühendisin ayakbabcısıyla Guatemalalı bir kadının çocuğunun emziği yan yana duruyorsa, orada zaten bir şey vardır. Ben o yarım kalan hikâyeyi tamamlamak, eşyayı onurlandırmak için çalıştım. Eşyaları yaşayan bir şey olarak görüyorum, benimle beraber bir şey yapıyor; yıpranıyor, benle üzerine çamur sıçırıyor, mangal kokusu siniyor. Güzel günlerin de kötü günlerin de hatırası var üzerinde.

■ **Heykel üzerine bir yıl çalışmışsınız, depolarda vakit geçirmişsiniz. Bütün bu süreç size neleri hatırlattı?**

Havalimanından eşyaları alıp atölyeye getirdiğimiz zaman; bir şemsiyeyi, bastonu, oyuncak, bir ressamın defterini görmek bendeki duyguları pekiştirdi. Onlara dokunmak, öncesini düşünmek, yarım kalmasaydı hikâyenin nasıl devam edeceğini hayal etmek insanı duygu olarak çok yukarı

taşıyor; içinde hüzün barındırıyor. Bir kız çocuğunun babasına yazdığı "Sen bu notu okuduğunda üniversiteye gitmiş olacağım. Döndüğünde belki 1. sınıfta olacağım" gibi uzun bir ayrıltıktan bahsettiği notu okuyunca, başkasının hayatının elinin altında olduğunu ve onu onurlandırmak istediğini fark ediyorsun. Bu süreç duygu olarak beni çok besledi. Hayatımın bu dönemde iyi ki yapmışım diyorum.

■ **Sizi televizyoncu kimliğinizle tanıyanlar esere daha yakın hissedecektir fakat kamusal alanda bir heykel oluşuyla, hiç bilmeyenler de orada Beyazıt Öztürk ile tanışacaklar. Bu nasıl bir duygu?**

Bu çok güzel bir soru. Bilenlerin, beni tanıyanların baktığı göz çok önemli ama heykelin dış hatlarda olması beni çok alakadar etti. Çünkü konumumu, televizyonculuğumu hiç bilmeyenlerin de gelip bakacağı bir iş... Bu benim için çok kıymetli; beni normalleştiriyor ve popüleriteden arındırıyor.

'Emeği geride bırakıyoruz'

■ **Bu sergide eşyalarla kurduğumuz ilişkiyi de görünür kılıyorsunuz. Bu bağ gide azalıyor, başucumuzda bir çalar saat yok, telefonun alarmıyla uyanıyoruz. Dijital uygulamalarla her şeyi hallediyoruz. Sizce günümüz insanı neyi geride bırakıyor?**

Bence emeği geride bırakıyor. Eşyayı alma anındaki emekten bahsetmiyorum, bir eşyayı almaya karar vermek, para biriktirmek, onun kıymetini bilmek bir emektir. Dolayısıyla bugün her şey gibi eşyaya bağımlı da hızla akıp gidiyor... Üzerine fazla düşünmediğimiz, olmazsa da olur dediğimiz, elden çıktığında arkamıza bakmadığımız bir şey hâline geldi. Biz böyle bir kuşakta yetişmedik, ağabeyimiz büyüye de kot pantolonu bize kalsa diyen, gidip kaset dolduran bir kuşaktık. Televizyonun ilk alındığı günden bir gün önce evde televizyon yoktu. Biz yeni bir televizyon almadık; hiç televizyonsuzluktan televizyon aldık. Dolayısıyla eşyaların bize kattığı ve anımsattığı şeyler daha fazla oldu.

tiyatro

Kavuklu ile Pişekâr yeni maceralarıyla aramızda

Ramazân'ın geleneksel eğlencelerinden biri ortaoyunu. Anadolu'nun açık alanlarında, meydanlarda ve panayırda sahnelenen geleneksel ortaoyunu hem çocukluğunu özleyen yetişkinleri hem de geleneksel sanatlarla tanışmak isteyen gençleri buluşturuyor. Kavuklu ile Pişekâr karakterleri etrafında dönen oyun; taklitler, yanlış anlamalar, toplumsal hicivler ve kelime oyunları ile seyirciyi güldürürken düşündürüyor, düşündürürken güldürüyor.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatroları da Ramazan ayının gelişle "Ödüllü" adlı oyunu sahneliyor. Nihat Alptekî'nin yönettiği, geleneksel Türk tiyatrosu formlarından "Ödüllü" isimli

ortaoyununda Barış Çağatay Çakıroğlu, Burhan Yeşilyurt, Cihan Kurtaran, Çağlar Ozan Aksu, Gülsüm Alkan, Murat Üzen, Özgür Dağ, Seda Yılmaz, Serkan Bacak, Yılmaz Aydın rol alıyor. Oyunun konusuna

gelince; Kavuklu bekâr ve yine işsiz. Pişekâr ile yıllar sonra karşılaşılır. Kavuklu Pişekâr'dan kendisine bir iş bulmasını ister. Pişekâr da varlıklı bir aile dostunun yakın zamanda vefat ettiğini, bekâr bir kızı olduğunu ve o kızın bileğini bükten erkekle evleneceğini söyler. Kavuklu hemen kızla buluşmak ister. Görür görmez âşık olurlar birbirlerine. Kavuklu bileğine bükten kızın ama bu kez de kendi için gürüşmesini ister kız. Arnavut, Yahudi, Acem, Laz, Kayserili, Matiz gelir, Kavuklu'yla gürüşe tutuşur. Hepsini de yener Kavuklu. Peki, âşıklar kavuşur mu? Onun cevabı da oyunda! "Ödüllü", 23 Şubat, 2 Mart, 9 Mart ve 16 Mart saat 20.00'de Müze Gazhane Meydan Sahne'de.

